

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

P9_TA(2020)0323

Poprawa efektywności rozwoju i skuteczności pomocy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2020 r. w sprawie poprawy efektywności rozwoju i skuteczności pomocy (2019/2184(INI))

(2021/C 425/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Szczyt Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zrównoważonego Rozwoju w dniach 25–27 września 2015 r. oraz dokument końcowy przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ 25 września 2015 r. pt. „Przekształcamy nasz świat: Agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”, w szczególności cel nr 17 spośród określonych w tym dokumencie celów zrównoważonego rozwoju, zobowiązujący państwa będące członkami ONZ do wzmocnienia środków służących wdrożeniu agendy i ożywieniu globalnego partnerstwa na rzecz zrównoważonego rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając plan działania z Addis Abeby – dokument końcowy przyjęty podczas trzeciej Międzynarodowej Konferencji w sprawie Finansowania Rozwoju, zorganizowanej w Addis Abebie (Etiopia) w dniach 13–16 lipca 2015 r., zatwierdzony przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w rezolucji nr 69/313 z dnia 27 lipca 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Międzyagencyjnej Grupy Zadaniowej ONZ ds. Finansowania Rozwoju z 2019 r. na temat finansowania zrównoważonego rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając porozumienie paryskie osiągnięte przez 21. Konferencję Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu (COP 21) oraz 11. Konferencję Stron służącą jako spotkanie Stron protokołu z Kioto (CMP 11), które odbyły się w Paryżu (Francja) w dniach 30 listopada–11 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając Deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy przyjętą podczas drugiego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy w 2005 r., Program działania z Akry przyjęty podczas trzeciego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy w 2008 r. w Akrze (Ghana), a także dokument końcowy czwartego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy zorganizowanego w grudniu 2011 r. w Pusanie (Korea Południowa), na którym zainicjowano globalne partnerstwo w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając dokument końcowy z Nairobi przyjęty podczas drugiego posiedzenia wysokiego szczebla globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, zorganizowanego w Nairobi (Kenia) w listopadzie i grudniu 2016 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając posiedzenie wysokiego szczebla globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju zorganizowane w dniach 13–14 lipca 2019 r. przy okazji Forum Wysokiego Szczebla ONZ ds. Zrównoważonego Rozwoju w Nowym Jorku,
- uwzględniając 17. posiedzenie Komitetu Sterującego przed posiedzeniem wysokiego szczebla globalnego partnerstwa w dniach 26–27 marca 2019 r. w Kampali (Uganda);

⁽¹⁾ Rezolucja ONZ przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne w dniu 25 września 2015 r.: http://www.unic.un.org/pl/files/164/Agenda%202030_pl_2016_ostateczna.pdf

⁽²⁾ Sprawozdanie na temat finansowania zrównoważonego rozwoju 2019: <https://developmentfinance.un.org/sites/developmentfinance.un.org/files/FSDR2019.pdf>

⁽³⁾ Dokument końcowy z posiedzenia wysokiego szczebla globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju przyjęty w Nairobi w 2016 r.: <http://effectivecooperation.org/wp-content/uploads/2016/12/OutcomeDocumentEnglish.pdf>

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

- uwzględniając sprawozdanie globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju za 2019 r. dotyczące zwiększenia skuteczności współpracy na rzecz rozwoju ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r.,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w którym ograniczenie i eliminację ubóstwa określono jako podstawowy cel polityki UE w zakresie rozwoju i na podstawie którego wymaga się od Unii i jej państw członkowskich przestrzegania zobowiązań podjętych w kontekście ONZ i innych właściwych organizacji oraz brania pod uwagę celów współpracy na rzecz rozwoju we wdrażanych przez nie strategiach politycznych mogących mieć wpływ na kraje rozwijające się,
- uwzględniając przyjęty w dniu 30 czerwca 2017 r. nowy Europejski konsensus w sprawie rozwoju ⁽⁵⁾,
- uwzględniając wspólną strategię Afryka–UE, przyjętą na drugim szczycie Unia Europejska–Afryka w Lizbonie w grudniu 2007 r.
- uwzględniając piąty szczyt Unia Afrykańska–UE z 29–30 listopada 2017 r. oraz deklarację ze szczytu pt. „Investing in Youth for Accelerated Inclusive Growth and Sustainable Development” [Inwestowanie w młodzież na rzecz przyspieszonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu i zrównoważonego rozwoju] ⁽⁶⁾,
- uwzględniając globalną strategię na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej, przedstawioną przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w czerwcu 2016 r., pt. „Wspólna wizja, wspólne działanie: silniejsza Europa”,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie intensyfikacji wspólnego programowania,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 maja 2019 r. w sprawie sprawozdania rocznego 2019 dla Rady Europejskiej na temat celów w zakresie pomocy rozwojowej UE ⁽⁷⁾,
- uwzględniając sprawozdanie grupy mędrców wysokiego szczebla z października 2019 r. pt. „Europe in the World – the future of European financial architecture for development” [Europa w świecie – przyszłość europejskiej architektury finansowej na rzecz rozwoju] ⁽⁸⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 26 marca 2015 r. pt. „Rozpoczęcie stosowania unijnych ram wyników w zakresie międzynarodowej współpracy i rozwoju” (SWD(2015)0080) oraz konkluzje Rady z dnia 26 maja 2015 r. na temat ram wyników,
- uwzględniając plan strategiczny Komisji na lata 2016–2020 w dziedzinie współpracy międzynarodowej i rozwoju,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 września 2018 r. w sprawie nowego sojuszu Afryka–Europa na rzecz zrównoważonych inwestycji i tworzenia miejsc pracy (COM(2018)0643),
- uwzględniając sprawozdanie końcowe grupy zadaniowej Komisji ds. obszarów wiejskich w Afryce z marca 2019 r. pt. „An Africa-Europe Agenda for Rural Transformation” [Afrykańsko-europejski program na rzecz transformacji obszarów wiejskich] ⁽⁹⁾,

⁽⁴⁾ Sprawozdanie z postępu prac globalnego partnerstwa, 17 czerwca 2019 r.: <http://effectivecooperation.org/blogs-news-resources/resource-library/>

⁽⁵⁾ Dz.U. C 210 z 30.6.2017, s. 1.

⁽⁶⁾ https://www.africa-eu-partnership.org/sites/default/files/33454-pr-final_declaration_au_eu_summit1.pdf

⁽⁷⁾ Sprawozdanie roczne 2019 dla Rady Europejskiej na temat celów w zakresie pomocy rozwojowej UE: <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9201-2019-INIT/pl/pdf>

⁽⁸⁾ Sprawozdanie dla Rady z 2019 r. w sprawie europejskiej architektury finansowej na rzecz rozwoju: https://www.consilium.europa.eu/media/40967/efad-report_final.pdf

⁽⁹⁾ https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/food-farming-fisheries/farming/documents/report-tfra_mar2019_en.pdf

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

- uwzględniając badanie z lipca 2019 r. na temat zastosowania zasad skuteczności pt. „Effectiveness to Impact” [Skuteczność oddziaływania] ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz krajów rozwijających się ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie IV Forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 października 2015 r. w sprawie roli władz lokalnych w krajach rozwijających się we współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie finansowania rozwoju ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sektora prywatnego i rozwoju ⁽¹⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie sprawozdania UE za rok 2015 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju ⁽¹⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2016 r. w sprawie funduszu powierniczego UE dla Afryki: skutki dla rozwoju i pomocy humanitarnej ⁽¹⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie podniesienia skuteczności współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie przeglądu Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju ⁽²⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 listopada 2017 r. w sprawie strategii UE–Afryka na rzecz pobudzenia rozwoju ⁽²¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 kwietnia 2018 r. w sprawie wdrażania Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju, Instrumentu Pomocy Humanitarnej oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju ⁽²²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 czerwca 2018 r. w sprawie zbliżających się negocjacji na temat nowej umowy o partnerstwie między Unią Europejską a grupą państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku ⁽²³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2019 r. w sprawie rocznego sprawozdania strategicznego w sprawie wdrażania i realizacji celów zrównoważonego rozwoju ⁽²⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 27 marca 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej ⁽²⁵⁾,

⁽¹⁰⁾ Benfield i Como dla AECOM International Development Europe (2019), badanie na temat zastosowania zasad skuteczności zrealizowane na zlecenie Komisji Europejskiej (projekt nr 2018/403300/1): https://knowledge.effectivecooperation.org/system/files/2019-07/2019_07_Impact_study_final.pdf

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 100.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 38.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 80.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 349 z 17.10.2017, s. 11.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 353 z 27.9.2016, s. 2.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 58 z 15.2.2018, s. 209.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. C 86 z 6.3.2018, s. 2.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. C 204 z 13.6.2018, s. 68.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. C 224 z 27.6.2018, s. 36.

⁽²⁰⁾ Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 62.

⁽²¹⁾ Dz.U. C 356 z 4.10.2018, s. 66.

⁽²²⁾ Dz.U. C 390 z 18.11.2019, s. 33.

⁽²³⁾ Dz.U. C 28 z 27.1.2020, s. 101.

⁽²⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0220.

⁽²⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0298.

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie toczących się negocjacji na temat nowej umowy o partnerstwie między Unią Europejską a grupą państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku ⁽²⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu 2019 (COP 25) w Madrycie (Hiszpania) ⁽²⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu ⁽²⁸⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 26 października 2015 r. dotyczące unijnego planu działania w sprawie równości płci na lata 2016–2020 ⁽²⁹⁾;
- uwzględniając wspólny dokument roboczy służb Komisji na temat równości płci i kobiet w stosunkach zewnętrznych UE w latach 2016–2020 (SWD(2015)0182),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 września 2012 r. pt. „Korzenie demokracji i zrównoważonego rozwoju: Współpraca Europy ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych” (COM(2012)0492),
- uwzględniając badanie pt. „Effective Development Cooperation – Does the EU deliver?: Detailed Analysis of EU Performance” [Skuteczna współpraca na rzecz rozwoju: Czy UE zdaje egzamin? Szczegółowa analiza wyników UE] zlecone przez Komisję i opublikowane w maju 2020 r. ⁽³⁰⁾,
- uwzględniając badanie z maja 2020 r. dotyczące skuteczności finansowania łączonego pt. „The use of development funds for de-risking private investment: how effective is it in delivering development results?” [Wykorzystywanie funduszy rozwojowych do zmniejszenia ryzyka inwestycji prywatnych: jaka jest jego skuteczność w osiąganiu wyników pod względem rozwoju?],
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 maja 2013 r. dotyczący wzmocnienia pozycji samorządów lokalnych w krajach partnerskich w celu poprawy zarządzania i zwiększenia skuteczności w dziedzinie rozwoju (COM(2013)0280),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2020 r. pt. „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką”,
- uwzględniając sprawozdanie OECD (wzajemne oceny współpracy na rzecz rozwoju) z dnia 10 grudnia 2018 r. dotyczące Unii Europejskiej,
- uwzględniając zalecenie Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD z dnia 22 lutego 2019 r. w sprawie sieci powiązań między pomocą humanitarną, rozwojem i pokojem,
- uwzględniając sprawozdanie OECD z dnia 24 czerwca 2020 r. pt. „The impact of the coronavirus (COVID-19) crisis on development finance” [Wpływ kryzysu wywołanego przez koronawirusa (COVID-19) na finansowanie rozwoju] ⁽³¹⁾;
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) z dnia 25 września 2019 r. w sprawie oceanów, kriosfery i zmiany klimatu,
- uwzględniając art. 54 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A9-0212/2020),

⁽²⁶⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0084.

⁽²⁷⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0079.

⁽²⁸⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0005.

⁽²⁹⁾ <https://www.consilium.europa.eu/media/24467/st13201-en15.pdf>

⁽³⁰⁾ https://ec.europa.eu/international-partnerships/system/files/eu-development-effectiveness-monitoring-report-2020_en.pdf

⁽³¹⁾ <http://www.oecd.org/coronavirus/policy-responses/the-impact-of-the-coronavirus-covid-19-crisis-on-development-finance-9de00b3b/>

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

- A. mając na uwadze, że na przestrzeni lat kontekst współpracy na rzecz rozwoju uległ zmianie wraz z pojawieniem się nowych globalnych wyzwań, takich jak zmiana klimatu i utrata różnorodności biologicznej, migracja, brak bezpieczeństwa żywnościowego, konflikty wewnętrzne, terroryzm i brutalny ekstremizm oraz epidemie chorób zakaźnych, a także częste i poważne klęski żywiołowe – zwłaszcza w krajach rozwijających się – które dotyczą najsłabsze grupy społeczne; mając na uwadze, że otoczenie globalne staje się coraz bardziej złożone i niepewne, narastają konflikty i geopolityczna rywalizacja; mając na uwadze, że uwypukla to konieczność wzmocnienia wielostronności i dalszych działań służących zwiększeniu skuteczności i oddziaływania europejskiej pomocy;
- B. mając na uwadze, że świat dotknęła pandemia COVID-19; mając na uwadze, że wpływ pandemii na kraje rozwijające się i kraje będące beneficjentami pomocy jest nadal niejasny i stanowi znaczne obciążenie dla zdolności udzielania pomocy zarówno przez kraje będące darczyńcami, jak i przez inwestorów prywatnych;
- C. mając na uwadze, że pandemia COVID-19, która dotknęła wszystkie kraje niezależnie od ich poziomu rozwoju, ma skutki zdrowotne, ale również gospodarcze i społeczne; mając na uwadze, że pandemia ta ma wpływ na współpracę na rzecz rozwoju i wymaga zwiększonej skuteczności;
- D. mając na uwadze, że obecna pandemia poważnie zakłóciła turystykę, transport morski i inne sektory związane z oceanami i może mieć na nie długotrwały wpływ, negatywnie oddziałując na gospodarki wielu krajów rozwijających się, w tym państw najbardziej podatnych na zagrożenia, małych rozwijających się państw wyspiarskich i krajów najsłabiej rozwiniętych;
- E. mając na uwadze, że skuteczność pomocy zależy od sposobu stosowania zasady spójności polityki na rzecz rozwoju; mając na uwadze, że wciąż konieczne są dalsze wysiłki, aby zapewnić przestrzeganie zasad spójności polityki na rzecz rozwoju, zwłaszcza w dziedzinie unijnej polityki migracyjnej, handlowej, klimatycznej i rolnej;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z zasadami spójności polityki na rzecz rozwoju polityka wewnętrzna i zewnętrzna UE i państw członkowskich nie powinna mieć negatywnego wpływu na kraje rozwijające się; mając na uwadze, że coraz większy nacisk kładzie się na promowanie interesów unijnej polityki zewnętrznej; mając na uwadze, że u podstaw pomocy zewnętrznej UE powinny nadal leżeć skuteczność i efektywność rozwoju oraz potrzeby krajów partnerskich, zgodnie z art. 208 TFUE, który stanowi, że głównym celem polityki współpracy na rzecz rozwoju jest zmniejszenie i likwidacja ubóstwa;
- G. mając na uwadze, że zasady efektywności rozwoju oraz wszystkie źródła finansowania rozwoju powinny być sprzężone w taki sposób, aby osiągnąć cele określone w porozumieniu paryskim;
- H. mając na uwadze, że liczba ludności na świecie wzrasta szybciej niż dochód narodowy brutto (DNB), w szczególności w Afryce Subsaharyjskiej, gdzie oczekuje się, że w ciągu kolejnych 30 lat liczba ludności podwoi się i osiągnie 2,1 mld w 2050 r. i 3,8 mld do końca stulecia; mając na uwadze, że spowoduje to – pomimo silnego wzrostu gospodarczego – zwiększenie liczby osób żyjących w ubóstwie i osób bezrobotnych i wskazuje zarazem na pilną konieczność skutecznego wsparcia krajów rozwijających się w działaniach służących osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju;
- I. mając na uwadze, że strategia UE dotycząca Afryki oparta na partnerstwie na zasadach równości oznacza uwzględnianie szczególnych obaw krajów afrykańskich co do dywersyfikacji gospodarczej, uprzemysłowienia, utraty dochodów rządowych i integracji regionalnej;
- J. mając na uwadze, że nierówności między krajami są nadal bardzo duże, a brak równości niekorzystnie wpływa na skuteczność i efektywność pomocy;
- K. mając na uwadze, że ważne jest wprowadzanie środków, które budują i zwiększają odporność społeczności, w szczególności w niestabilnych krajach partnerskich, w krajach dotkniętych konfliktami lub klęskami żywiołowymi oraz w krajach przyjmujących uchodźców;
- L. mając na uwadze, że zdrowie i dobrostan dzieci stanowią jeden z najważniejszych celów polityki w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju;

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

- M. mając na uwadze, że UE, łącznie z państwami członkowskimi, jako największy na świecie darczyńca oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), na którą w 2018 r. przeznaczono 74,4 mld EUR, co stanowi nieomal 57 % ODA na świecie ogółem, jest zaangażowana w promowanie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju ukierunkowanej na położenie kresu wszystkim formom ubóstwa i nierówności, a także wspieranie partnerów rozwojowych w realizacji Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030; mając na uwadze, że w 2019 r. członkowie Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD łącznie wydali tylko 0,3 % DNB na ODA i jedynie pięciu z nich osiągnęło lub przekroczyło docelowy poziom wydatków (Zjednoczone Królestwo, Szwecja, Dania, Luksemburg i Norwegia);
- N. mając na uwadze, że zasady krajowej i demokratycznej odpowiedzialności i dostosowania, koncentrujące się na wynikach, partnerstwie sprzyjającym włączeniu społecznemu, przejrzystości i rozliczalności, powinny leżeć u podstaw wszystkich form współpracy na rzecz rozwoju, aby zapewnić skuteczne i efektywne wykorzystanie funduszy rozwojowych w celu należytego osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;
- O. mając na uwadze, że rolą globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju jest propagowanie zasad skuteczności pomocy; mając na uwadze, że ma ono trzy strategiczne priorytety, które wyznaczają jego wkład w zapoczątkowanie „dekady działania”, a mianowicie: sprzyjanie skuteczności rozwoju, aby przyspieszyć realizację Agendy 2030, budowanie lepszych partnerstw oraz korzystanie z monitorowania w celu prowadzenia działań;
- P. mając na uwadze, że w badaniu pt. „Effective Development Cooperation – Does the EU deliver?: Detailed Analysis of EU Performance” [Skuteczna współpraca na rzecz rozwoju: Czy UE zdaje egzamin? Szczegółowa analiza wyników UE] wskazano na mniejsze dostosowanie państw członkowskich i instytucji UE do zasad skuteczności i powiązanych wskaźników, w szczególności przewidywalności, wykorzystania wskaźników pochodzących z ram wyników krajów partnerskich, stosowania systemów zarządzania finansami publicznymi krajów partnerskich, zobowiązania do zaangażowania rządów krajów partnerskich w ocenę projektów oraz przejrzystej sprawozdawczości;
- Q. mając na uwadze, że fundamentem polityki rozwojowej UE i partnerstw UE na rzecz rozwoju musi być trwała współpraca polityczna i gospodarcza z partnerami na równych prawach, a u jej podstaw musi leżeć poszanowanie praw człowieka; mając na uwadze, że unijna polityka rozwojowa musi uwzględniać sytuację wysiedleńców, słabszych grup społecznych oraz migrantów i osób ubiegających się o azyl;
- R. mając na uwadze, że ze względu na wzrost liczby przedłużających się kryzysów UE powinna kontynuować wysiłki, aby uruchomić sieć powiązań między pomocą humanitarną a rozwojem w celu osiągnięcia długotrwałych rezultatów;
- S. mając na uwadze, że niezmiennym wyzwaniem pozostaje rozdrobnienie pomocy ze względu na wzrost liczby darczyńców i agencji niosących pomoc oraz brak koordynacji ich działań i projektów;
- T. mając na uwadze, że w trakcie procesu programowania konieczne jest zagwarantowanie szeroko zakrojonych konsultacji w krajach partnerskich ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami: władzami lokalnymi, parlamentami narodowymi, społeczeństwem obywatelskim, lokalnymi organizacjami pozarządowymi, stowarzyszeniami kobiet, grupami marginalizowanymi, ONZ i jej agencjami, MŚP oraz sektorem prywatnym;
- U. mając na uwadze, że bez oddolnego podejścia do rozwoju niemożliwe jest maksymalne zwiększenie wyników w zakresie rozwoju; mając na uwadze, że lepsza wymiana konkretnych przykładów i porad dotyczących udanych projektów na miejscu w krajach partnerskich pomoże skutecznie stosować zasady i pomyślnie osiągnąć zamierzone wyniki;
- V. mając na uwadze, że skuteczne angażowanie sektora prywatnego powinno opierać się na pięciu zasadach z Kampali, tj.: ogólnej odpowiedzialności krajów, wynikach i ukierunkowanym wpływie, partnerstwie sprzyjającym włączeniu społecznemu, przejrzystości i rozliczalności oraz zasadzie, by nikogo nie pozostawiać samemu sobie;
- W. mając na uwadze, że w krajach partnerskich istnieje wiele innych podmiotów i darczyńców niosących pomoc humanitarną i rozwojową;
- X. mając na uwadze, że chociaż instytucje UE i państwa członkowskie, władze lokalne i regionalne, organizacje międzynarodowe i organizacje społeczeństwa obywatelskiego dysponują dużymi zasobami danych i wiedzy fachowej, w dalszym ciągu nie są one dostatecznie udostępniane; mając na uwadze, że dane te powinny być bardziej dostępne i wykorzystywane w procesie kształtowania polityki;

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

- Y. mając na uwadze, że współpraca trójstronna jest szczególnie skuteczna, gdyż usprawnia współpracę w zakresie reagowania na wspólne wyzwania, takie jak zapobieganie klęskom żywiołowym, które spowalniają i przerywają rozwój, reagowanie na nie i odbudowa po nich, wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa w szerzej pojętym regionie lub dostosowywanie modeli małych przedsiębiorstw do nowych wyzwań gospodarczych, które pojawiły się podczas kryzysu związanego z koronawirusem;
- Z. mając na uwadze, że opracowanie i realizowanie skutecznej polityki pomocy wymaga głębszego zrozumienia wpływu pomocy i ogólnego otoczenia, w którym funkcjonuje pomoc rozwojowa;
- AA. mając na uwadze, że dostępne i rzetelne dane na temat pomocy wzmacniają przejrzystość przepływu pomocy i pomagają wszystkim partnerom działającym na rzecz rozwoju w procesach planowania i koordynacji; mając na uwadze, że dzięki międzynarodowym normom propagowanym przez inicjatywę na rzecz przejrzystości pomocy (IATI) dane te są porównywalne; mając na uwadze, że osiągnięcie wyników w dziedzinie rozwoju i dążenie do realizacji celów zrównoważonego rozwoju wymagają szczegółowych danych na temat kontekstu lokalnego, uzgodnionego zestawu wartości docelowych, wspólnych działań służących ich osiągnięciu oraz szybkiej informacji zwrotnej od społeczeństwa w celu ułatwienia rozliczalności;
- AB. mając na uwadze, że jedną z podstawowych zasad unijnej pomocy rozwojowej jest równość płci; mając na uwadze, że polityka rozwojowa inaczej wpływa na kobiety i dziewczęta; mając na uwadze, że w dziedzinie rozwoju brakuje danych segregowanych ze względu na płeć;
- AC. mając na uwadze, że polityka pomocy wspierająca równość okazuje się bardziej skuteczna w realizacji celów zrównoważonego rozwoju, szczególnie w zwalczaniu ubóstwa i wspieraniu edukacji;
- AD. mając na uwadze, że istnieje rzeczywiste ryzyko, że korzyści z pomocy rozwojowej i bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) oraz pomoc humanitarna mogą zostać zagarnięte przez elity polityczne i gospodarcze; mając na uwadze, że świadczy to o potrzebie współpracy na rzecz rozwoju, która ma na celu wywołanie głębokich zmian w ekonomii politycznej, szczególnie związanych z rządzeniem, dystrybucją władzy, wykluczeniem społecznym, ochroną socjalną i dostępem do zasobów, jak również współdziałania z globalną gospodarką; mając na uwadze, że świadczy to o potrzebie wspierania i promowania poprzez współpracę na rzecz rozwoju zasad dobrych rządów, praworządności, rozdziału władzy i propagowania praw człowieka;
- AE. mając na uwadze, że według szacunków Konferencji Narodów Zjednoczonych do spraw Handlu i Rozwoju (UNCTAD) po pandemii COVID-19 w krajach rozwijających się będzie konieczna redukcja długu w wysokości 1 bln USD; mając na uwadze, że Bank Światowy, MFW, grupa G-20 i grupa G-7 podjęły działania na rzecz redukcji długu publicznego najbiedniejszych krajów świata; mając na uwadze, że środki te należy uzupełnić, aby dzięki pomocy rozwojowej umożliwić skuteczne osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju w takich obszarach jak dostęp do podstawowych usług, dobre rządy i podstawowe prawa człowieka w krajach rozwijających się;
- AF. mając na uwadze, że UE jest obecna na wszystkich oceanach dzięki swoim obszarom zamorskim, zarówno w regionach najbardziej oddalonych, jak i w krajach i terytoriach zamorskich, oraz że istotne jest, aby Unia opracowała strategie regionalne, które możliwie najpełniej uwzględniają potrzeby zgłaszane na szczeblu lokalnym;
- AG. mając na uwadze, że samorządy lokalne mają do odegrania zasadniczą rolę w realizacji celów zrównoważonego rozwoju i że zdecentralizowana współpraca musi być centralnym elementem unijnej strategii rozwoju;
- AH. mając na uwadze, że polityka rozwojowa musi uwzględniać przystosowanie się do skutków zmiany klimatu, jeśli chodzi o przemieszczanie się wrażliwych grup ludności i pogłębianie się nierówności społecznych oraz z myślą o wyeliminowaniu ubóstwa;
- AI. mając na uwadze, że dochody, które kraje rozwijające się tracą z powodu nielegalnych przepływów finansowych, w tym uchylania się od opodatkowania, są ponad dwukrotnie wyższe niż dochody, które kraje te uzyskują z oficjalnych źródeł zewnętrznych, w tym pomocy rozwojowej;
- AJ. mając na uwadze, że instytucje UE w coraz mniejszym stopniu korzystają z krajowych ram wyników i narzędzi planowania (zarządzanie finansami publicznymi), chociaż odgrywają one znaczącą rolę w skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, w realizacji celów zrównoważonego rozwoju i osiąganiu równości płci, gdyż wpływają pozytywnie na uwzględnianie aspektu płci; mając na uwadze, że potrzebne jest większe zaangażowanie pod tym względem;

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

1. podkreśla, że skuteczność oznacza większe i lepsze oddziaływanie, realizację celów zrównoważonego rozwoju i niepozostawianie nikogo samemu sobie; uważa, że oddziaływanie jest większe, szybsze i bardziej zrównoważone, gdy europejska współpraca na rzecz rozwoju idzie w parze z własnymi działaniami krajów partnerskich i potrzebami lokalnymi, jest skoordynowana z działaniami innych darczyńców i realizowana za pośrednictwem instytucji i systemów ich partnerów oraz podmiotów lokalnych i społeczeństwa obywatelskiego, a także gdy wspiera priorytety uzgodnione w toku pluralistycznych i sprawiedliwych procesów politycznych zapewniających demokratyczną odpowiedzialność krajową i włączenie wszystkich zainteresowanych stron;
2. podkreśla, że UE, jako największy darczyńca na świecie i ważny podmiot międzynarodowy działający na rzecz opartego na zasadach multilateralizmu i demokracji, powinna korzystać ze swojego bogatego zestawu instrumentów i rodzajów pomocy w sposób skoordynowany, aby umożliwić podział zadań i uniknąć fragmentacji pomocy, a także powinna określić priorytety w obszarach, w których może skutecznie przynieść największą wartość dodaną;
3. podkreśla, że UE powinna objąć przywódczą rolę, jeśli chodzi o stosowanie zasad skuteczności pomocy i wydajności pomocy, aby osiągać rzeczywisty wpływ i realizować cele zrównoważonego rozwoju w krajach partnerskich i nie pozostawiać przy tym nikogo samemu sobie; podkreśla w związku z tym wpływ, jaki wykorzystanie przez UE pomocy rozwojowej i BIZ może mieć na eliminowanie przyczyn migracji i przymusowych wysiedleń;
4. podkreśla, że konieczne jest wdrożenie celów polityki zawartych w nowym Europejskim konsensusie w sprawie rozwoju w sposób bardziej strategiczny i ukierunkowany w każdym kraju partnerskim i jednocześnie stosowanie podejścia opartego na sieci powiązań między pomocą humanitarną a rozwojem oraz zachowanie spójności polityki na rzecz rozwoju; podkreśla, że programy pomocy muszą łączyć się z analizą długookresowej zdolności do obsługi długu i powinny uwzględniać potrzebę wzmocnienia nadzoru parlamentarnego w kraju partnerskim;
5. podkreśla, że UE musi nadal uważnie monitorować wykorzystanie środków pieniężnych i podejmować wszelkie niezbędne działania, aby unikać niewłaściwego wykorzystania funduszy pomocowych i zapewnić we współpracy na rzecz rozwoju zgodność z celami i wartościami polityki unijnej; apeluje o wprowadzenie skutecznych mechanizmów, które umożliwią dokładną kontrolę ostatecznego przeznaczenia tych środków pieniężnych i ocenę projektów, które otrzymały finansowanie;
6. podkreśla, że dobre rządy stanowią decydujący czynnik uczciwej i właściwej dystrybucji pomocy, i zwraca uwagę, że osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju i tym samym efektywność środków zależą w dużej mierze od zdolności państw partnerskich do sprawiedliwego i przejrzystego wykorzystania tych funduszy;
7. wzywa UE, aby podejmowała bezpośrednie kontakty z krajami pochodzenia i tranzytu migracji i budowała z nimi trwałe partnerstwa o integracyjnym charakterze, w oparciu o szczególne potrzeby każdego kraju i indywidualną sytuację migrantów;
8. podkreśla, że zasady globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju opierają się na ważnych i trwałych wnioskach płynących ze stosowanych w przeszłości strategii rozwojowych i praktyk, zarówno tych, które okazały się sukcesem, jak i tych, które zakończyły się niepowodzeniem, jak również że zasady te pozostają ważnym wyrazem wielostronnej współpracy i koordynacji, które UE zobowiązała się utrzymać; wzywa Komisję, aby wykorzystwała członkostwo w globalnym partnerstwie w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju i w Komitecie Pomocy Rozwojowej OECD oraz głos na forach międzynarodowych i w strukturach zarządzania międzynarodowych instytucji finansowych w celu dalszego wzmocnienia zasad skuteczności oraz zachęcania do ich przestrzegania i wdrażania we wszystkich formach współpracy na rzecz rozwoju i przez wszystkie zaangażowane podmioty;
9. uznaje, że skuteczna współpraca na rzecz rozwoju nie jest możliwa w drodze współpracy wyłącznie z UE – może ona być naprawdę skuteczna tylko wtedy, gdy współpracują ze sobą wszystkie podmioty w dziedzinie rozwoju; wyraża obawę, że gdy inne podmioty nie przestrzegają i nie wdrażają zasad skuteczności w swoich programach współpracy, wynikające z tego rozdrobnienie i obchodzenie systemów krajów partnerskich zmniejszają ogólną skuteczność i ogólny wpływ pomocy jako zabezpieczenia, w tym pomocy UE;
10. wzywa Komisję, aby publikowała, co najmniej dwa razy w roku, sprawozdania z postępów w zakresie skuteczności pomocy, obejmujące wspólne planowanie, wspólne wdrażanie i wspólne ramy wyników, a także działania instytucji UE, państw członkowskich oraz władz lokalnych i regionalnych; podkreśla, że takie sprawozdanie powinno opierać się na wspólnie uzgodnionych założeniach i celach politycznych, w szczególności na celach zrównoważonego rozwoju i konsensusie; wzywa Komisję, aby podczas sporządzania sprawozdania konsultowała się z zainteresowanymi stronami oraz aby przedstawiła je Parlamentowi;

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

11. wzywa Komisję i Radę do zintensyfikowania wspólnego programowania podejmowanego przez UE i jej państwa członkowskie; zauważa, że na szczeblu krajowym UE i państwa członkowskie muszą wyjść poza zwykłą konsolidację dotychczasowych dwustronnych priorytetów i działań w zakresie rozwoju i sformułować jednolite, wspólne europejskie stanowisko w kwestiach strategicznych, w dialogu politycznym i strategicznym z krajami partnerskimi, w którym należy także w stosownych przypadkach uwzględnić jako partnerów UE regionalne organy integracyjne oraz innowacyjne metody finansowania, takie jak łączenie instrumentów i gwarancje, jeśli są one skuteczne; postuluje podjęcie jasnych i wykonalnych zobowiązań, podsumowujących wcześniejsze strategie i praktyki;

12. wzywa Komisję do zapewnienia, aby w poszczególnych krajach partnerskich odbywały się regularne spotkania z udziałem UE, przedstawicieli państw członkowskich, agencji wdrażających, organizacji międzynarodowych, władz lokalnych i regionalnych oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego, mające na celu określenie wyzwań i możliwości, oraz aby późniejsza wspólna reakcja i realizacja odpowiadały wskazanym potrzebom; zauważa, że wspólne programowanie pod kierunkiem szefów misji okazało się skuteczne, jeśli chodzi o spójność polityki w strategiach politycznych i handlowych oraz strategiach rozwoju i bezpieczeństwa; wzywa również UE i jej państwa członkowskie, aby angażowały się we wspólne wdrażanie i ocenę, oraz apeluje o wspólne mechanizmy odpowiedzialności wobec obywateli; wzywa UE do współpracy z nietradycyjnymi darczyńcami, którzy mogą wykazać się przestrzeganiem zasad skuteczności pomocy;

13. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady z dnia 8 czerwca 2020 r., w których podkreślono „znaczenie koordynacji działań wszystkich podmiotów zaangażowanych w Drużynę Europy oraz dzielenia się działaniami informacyjnymi i komunikacyjnymi na szczeblu krajowym, w obrębie UE, w krajach partnerskich oraz na forach globalnych i wielostronnych”; zwraca się do Komisji i państw członkowskich, aby kierowały się tym podejściem w przyszłości w kontekście wszystkich działań na rzecz rozwoju oraz wszelkiego programowania i wdrażania; ponawia swoje żądania z 2013 r.⁽³²⁾ i z 2017 r.⁽³³⁾ oraz zwraca się do Komisji o przedłożenie, zgodnie z art. 209 i 210 TFUE, wniosku w sprawie aktu dotyczącego regulacyjnych aspektów koordynacji darczyńców w UE w zakresie pomocy rozwojowej;

14. podkreśla, że w świetle przyszłego wdrożenia Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR) wspólne programowanie i wdrażanie przez UE, jej państwa członkowskie i unijnych partnerów finansowania rozwoju powinno opierać się na zasadach skuteczności pomocy; zwraca uwagę na znaczenie, jakie ma zbiorowe wyznaczenie strategicznych priorytetów i określenie potrzeb i braków inwestycyjnych w fazie poprzedzającej programowanie, a następnie rozważenie sposobów optymalizacji różnych opcji dostępnych w zestawie narzędzi instytucji UE, w tym grantów, dotacji na wsparcie budżetowe i pożyczek EBI, jak również finansowania z państw członkowskich; wyraża w związku z tym zaniepokojenie, że kraje najsłabiej rozwinięte dostrzegają wzrost pomocy wiązanej, i ponownie podkreśla, że niewiązanie pomocy może obniżyć koszty o 15–30 %;

15. wzywa Komisję, aby dopilnowała, żeby programowanie i wdrażanie tych opcji było skoordynowane, dostosowane strategicznie do priorytetów i procesów krajów partnerskich oraz skoncentrowane na osiągnięciu wyników i skutków, które mają transformacyjny charakter, sprzyjający osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju w specyficznym kontekście każdego kraju partnerskiego; podkreśla, że należy ułatwić tworzenie samowystarczalnych rynków oraz zapewnić uwzględnienie dobrych praktyk wyjścia w fazie poprzedzającej programowanie; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby przyspieszyły działania służące odejściu od wiązania ODA, zgodnie z zobowiązaniami zawartymi w konsensusie, oraz aby zachęcały wszystkie podmioty uczestniczące we współpracy na rzecz rozwoju, w tym gospodarki wschodzące, by uczyniły to samo; sprzyja zamówieniom na szczeblu lokalnym i lokalnej odpowiedzialności;

16. podkreśla, że mandat Parlamentu dotyczący ISWMR wymaga opracowania przepisów mających na celu poprawę poszanowania praw człowieka oraz przestrzegania przepisów środowiskowych i socjalnych przez podmioty finansowe podczas stosowania mechanizmów łączenia gwarancji w ramach EFZR+ – gwarancji na działania zewnętrzne; przypomina, że zgodnie ze stanowiskiem Parlamentu 45 % finansowania za pośrednictwem EFZR+ i gwarancji na działania zewnętrzne przeznacza się na inwestycje, które przyczyniają się do osiągnięcia celów klimatycznych, zarządzania środowiskowego i ochrony środowiska, różnorodności biologicznej i zwalczania pustynnienia, przy czym 30 % całkowitej puli środków finansowych ma być przeznaczone na łagodzenie zmiany klimatu i przystosowanie się do niej;

17. zauważa, że UE postawiła sobie ambitne cele środowiskowe i klimatyczne, oraz wzywa ją do wspierania krajów partnerskich poprzez bliską współpracę, by służyć im pomocą w realizacji ich własnych – ustanowionych w umowie i wyznaczonych samodzielnie – celów i strategii ochrony środowiska i klimatu, ponieważ zrównoważone korzystanie z własnych zasobów stanowi podstawę gospodarki wielu krajów partnerskich i jest niezbędne do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;

⁽³²⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. zawierająca zalecenia Komisji w sprawie koordynacji darczyńców w UE w zakresie pomocy rozwojowej (Dz.U. C 468 z 15.12.2016, s. 73).

⁽³³⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie przeglądu Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju (Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 62).

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

18. wzywa instytucje UE, państwa członkowskie oraz inne podmioty publiczne i niepaństwowe zaangażowane we współpracę na rzecz rozwoju, aby udostępniały dowody i dzieliły się doświadczeniami na temat tych rodzajów interwencji rozwojowych, które przebiegają pomyślnie, oraz tych, które zawodzą, okazały się trudne w realizacji lub nie przyniosły oczekiwanych skutków;
19. z zadowoleniem przyjmuje niezależne sprawozdanie grupy mędrców wysokiego szczebla ds. europejskiej infrastruktury finansowej na rzecz rozwoju i wzywa do utworzenia europejskiego banku inwestycji i zrównoważonego rozwoju;
20. podkreśla, że rozliczalność za wszystkie wydatki publiczne, w tym ODA, ma kluczowe znaczenie zarówno w Europie, jak i w krajach partnerskich; uważa, że rozliczalność wymaga silnych instytucji i że posiadanie jasnych i uzgodnionych celów europejskiej ODA ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia stałego publicznego wsparcia dla przedsięwzięć UE w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju; przypomina, że partnerstwa i współpraca ze społeczeństwem obywatelskim i organizacjami pozarządowymi mogą poprawić rozliczalność wydatków publicznych dotyczących ODA; zwraca uwagę na rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego w uruchamianiu środków finansowych potrzebnych do realizacji celów zrównoważonego rozwoju;
21. podkreśla, że rozliczalność wymaga przejrzystych i solidnych procedur, a także dbałości o efektywność i osiągnięcia możliwych do wykazania wyników w drodze ocen ex ante i ex post, krytycznej analizy niepowodzeń, jak również nauczania się, jak osiągać rzeczywiste i trwałe wyniki; wzywa zatem Komisję, aby koordynowała ogólnoeuropejską normalizację wskaźników oddziaływania, żeby umożliwić porównywanie skuteczności i wydajności projektów w różnych państwach członkowskich;
22. zachęca parlamenty krajów otrzymujących pomoc, aby przyjęły krajowe strategie w zakresie pomocy rozwojowej mające poprawić rozliczalność darczyńców i odpowiedzialność rządów otrzymujących pomoc, w tym władz lokalnych, wykorzystać korupcję i wszelkie formy trwonienia pomocy oraz poprawić warunki otrzymywania wsparcia budżetowego, a w dłuższej perspektywie – ograniczyć zależność od pomocy;
23. podkreśla, że ważne jest, aby unijna ODA w jeszcze większym stopniu koncentrowała się na zmniejszaniu nierówności, eliminowaniu ubóstwa i niepozostawianiu nikogo samemu sobie;
24. podkreśla, że skuteczna i wydajna pomoc na rzecz strategii krajowych i budowania zdolności prowadzi do zmniejszenia umieralności dzieci oraz że inwestowanie w dobrostan dzieci ma zasadnicze znaczenie dla przerwania cyklu ubóstwa, w tym walki z pracą przymusową i pracą nieletnich;
25. uważa, że stosowanie metod opartych na wynikach ma kluczowe znaczenie dla krajów partnerskich UE oraz stanowi fundamentalny element ich zdolności do realizacji celów zrównoważonego rozwoju dla ich obywateli; zwraca jednak uwagę, że należy uwzględniać zróżnicowanie konkretnych sytuacji i szczególnych wyzwań w krajach partnerskich, zwłaszcza w krajach najstabilniej rozwiniętych i niestabilnych; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wsparcia i wykorzystania krajowych ram pomiaru wyników stosowanych przez kraje partnerskie oraz ich systemów monitorowania i systemów statystycznych, a także do zaangażowania – na każdym etapie – wszystkich istotnych podmiotów: władz lokalnych, parlamentów krajowych, społeczeństwa obywatelskiego, w tym stowarzyszeń kobiet i grup marginalizowanych, oraz sektora prywatnego, ze szczególnym uwzględnieniem MŚP; podkreśla, że niezbędnym warunkiem skutecznej pomocy jest inwestowanie w budowanie zdolności lokalnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego;
26. zauważa, że w niektórych obszarach trudno jest zmierzyć skuteczność i efektywność pomocy rozwojowej, wzywa jednak Komisję, by zbadała stosowne wskaźniki oceny i wykorzystała wyniki do przygotowania informacji dotyczących skuteczności i efektywności pomocy rozwojowej w poszczególnych krajach oraz do opracowania podejścia opartego na najlepszych praktykach;
27. wzywa UE i jej państwa członkowskie, by przykładały większą wagę do przejrzystego przepływu danych poprzez nieustanne inwestowanie w wizualizację danych, sprawozdawczość statystyczną oraz publikowanie otwartych danych, stosowanie międzynarodowych norm, takich jak IATI (norma inicjatywy na rzecz przejrzystości pomocy), jak również poprzez regularne aktualizowanie i rozwijanie narzędzia „EU Aid Explorer”; zachęca do zintensyfikowania wysiłków na szczeblu UE mających zapewnić publiczny dostęp do danych i ich upowszechnianie oraz dostęp i upowszechnianie sprawozdawczości odnoszącej się do wydatków w ramach unijnej pomocy rozwojowej; przypomina w związku z tym, że przed rozpoczęciem procedury udzielania absolutorium za dany rok Komisja powinna opublikować sprawozdanie roczne z wdrażania instrumentów Unii Europejskiej na rzecz finansowania działań zewnętrznych;
28. podkreśla, że równouprawnienie płci ma zasadnicze znaczenie dla zrównoważonego rozwoju oraz że postępy w zwalczaniu dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt w krajach partnerskich powinny być uznawane za zasadniczy aspekt skuteczności pomocy; przypomina, że współpraca na rzecz rozwoju może mieć odmienny wpływ na dziewczęta i chłopców oraz na kobiety i mężczyzn;

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

29. nalega na Komisję i państwa członkowskie, a także wszystkich partnerów działających na rzecz rozwoju, by priorytetowo traktowali równość płci poprzez szersze uwzględnianie aspektu płci, sporządzanie budżetu z uwzględnieniem aspektu płci i ukierunkowanie na problematykę płci; ponadto podkreśla, że należy gromadzić porównywalne dane segregowane według kryterium płci, aby propagować kompleksowe i zharmonizowane podejście do sprawozdawczości UE odnoszącej się do celów dotyczących płci, oraz wspierać kobiety, tak aby stały się podmiotami o mocnej pozycji w zakresie rozwoju w swoich społecznościach i poza nimi;

30. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby poprawiły dostosowanie pomocy do zasad skuteczności i powiązanych wskaźników, w szczególności przewidywalności, wykorzystanie wskaźników pochodzących z ram wyników krajów partnerskich, stosowanie systemów zarządzania finansami publicznymi krajów partnerskich i zobowiązanie do zaangażowania rządów krajów partnerskich w ocenę projektów oraz przejrzystą sprawozdawczość;

31. wzywa państwa członkowskie, aby w większym stopniu zintegrowały pomoc ze wspólnymi celami pomocy europejskiej, aby zwiększyć skuteczność całej polityki rozwojowej UE;

32. popiera podejście stymulujące i przekrojowe, opierające się na zdecentralizowanej i oddolnej ocenie potrzeb oraz programowaniu, które faworyzuje odpowiedzialność lokalną i odbywa się na podstawie wnikliwej analizy sytuacji i konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim i innymi zainteresowanymi stronami w każdym kraju partnerskim, w ścisłej współpracy z lokalnymi społecznościami i organizacjami;

33. zachęca do wzmocnienia współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej, w tym przy projektach ukierunkowanych na efektywniejszą współpracę i integrację regionalną, a także do skuteczniejszego zaangażowania regionów najbardziej oddalonych oraz krajów i terytoriów zamorskich we wdrażanie europejskiej współpracy na rzecz rozwoju na ich odpowiednich obszarach geograficznych, na wszystkich szczeblach sprawowania rządów, w celu wsparcia realizacji celów zrównoważonego rozwoju i odbudowy po pandemii COVID-19; podkreśla, że w stosownych przypadkach należy wykorzystać zdolności krajów o średnich dochodach, w tym krajów, które niedawno osiągnęły wyniki uzasadniające skreślenie ich z wykazu ODA Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD;

34. podkreśla, że w celu zwiększenia skuteczności pomocy rozwojowej, osiągnięcia długotrwałych rezultatów i zaspokojenia lokalnych potrzeb, w szczególności w kontekście przedłużającego się kryzysu i sytuacji pokryzysowej, konieczne jest usprawnienie koordynacji pomocy humanitarnej i rozwojowej oraz wzmocnienie sieci powiązań pomocy humanitarnej i rozwoju oraz jej związków z działaniami w dziedzinie pokoju i bezpieczeństwa w krajach rozwijających się; wzywa UE, aby kontynuowała rozwijanie takiego podejścia;

35. uznaje wartość przewidywalnego i elastycznego finansowania, w tym wieloletniego finansowania pomocy humanitarnej w przypadku przedłużających się kryzysów oraz programów pomocy rozwojowej, które można dostosować do nieprzewidzianych kryzysów humanitarnych;

36. podkreśla, że ważne jest wzmocnienie organizacji społeczeństwa obywatelskiego w roli niezależnych podmiotów w dziedzinie rozwoju; podkreśla, że sprzyjające i otwarte warunki działania organizacji społeczeństwa obywatelskiego odpowiadają uzgodnionym prawom międzynarodowym i pozwalają na maksymalny wkład tych organizacji w rozwój; wyraża obawy w związku z kurczącą się przestrzenią dla działalności organizacji społeczeństwa obywatelskiego w wielu krajach partnerskich; apeluje do Komisji o poprawę dostępności finansowania dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym w krajach partnerskich;

37. podkreśla znaczenie, jakie ma wdrożenie wymiany najlepszych praktyk oraz koordynacja polityki i działań, a także współpraca UE z innymi podmiotami, np. ONZ i jej agencjami, które niosą pomoc krajom partnerskim; podkreśla, że ma to jeszcze większe znaczenie w niestabilnych krajach partnerskich, w krajach dotkniętych konfliktami lub klęskami żywiołowymi oraz w krajach przyjmujących uchodźców; uważa, że w tym kontekście należy postawić w centrum uwagi odporność społeczności i wspierać działania mające na celu opracowanie programów uwzględniających ryzyko i programów szkoleniowych na wypadek sytuacji kryzysowych, a także zaangażowanie społeczności oraz propagowanie partnerstw;

38. zwraca się do Komisji i państw członkowskich, aby wzmocniły współpracę z władzami lokalnymi w krajach partnerskich, ale również w UE; apeluje, aby wsparcie budżetowe jako rodzaj pomocy mogło być wykorzystywane również na szczeblu niższym niż krajowy i aby mechanizmy redystrybucji między różnymi szczeblami władzy i regionami opracowano głównie z myślą o ograniczeniu dysproporcji i nierówności wewnątrz kraju i zapewnieniu, aby nikt nie został pozostawiony samemu sobie;

39. podkreśla rolę organizacji kościelnych i misyjnych w pomocy humanitarnej i rozwojowej oraz ich znaczenie na poziomie lokalnym, ponieważ należą one do największych organizacji pozarządowych działających w dziedzinie rozwoju i pomocy; podkreśla, że współpraca z przywódcami religijnymi w wielu społecznościach lokalnych w krajach rozwijających się jest często najskuteczniejszym sposobem dotarcia do miejscowej ludności w potrzebie;

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

40. uznaje kluczową rolę społeczeństwa obywatelskiego jako partnera, zarówno w procesie konsultacji, jak i w świadczeniu usług; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do uznania i wzmocnienia ich ról z myślą o inkluzywnych partnerstwach na rzecz rozwoju;
41. wzywa do większego skoncentrowania się na lokalnych MŚP, małych gospodarstwach rolnych i wzmocnieniu pozycji kobiet, ponieważ podejście to okazało się szczególnie skuteczne w zmniejszaniu ubóstwa i nierówności oraz we wzmocnieniu społeczeństwa obywatelskiego i społeczności;
42. uznaje, że zaangażowanie sektora prywatnego – na szczeblu lokalnym, krajowym, dwustronnym i międzynarodowym – ma duże znaczenie dla realizacji celów zrównoważonego rozwoju, uruchamiania dodatkowych środków na finansowanie rozwoju oraz przejścia w kierunku zrównoważonego rozwoju gospodarczego, wzrostu i dobrobytu;
43. wzywa do podjęcia wysiłków, aby dostosować sektor prywatny do priorytetów rozwojowych rządów krajowych i społeczeństwa obywatelskiego w krajach rozwijających się oraz potrzeb ludności lokalnej, w szczególności grup marginalizowanych i słabszych grup społecznych, oraz dostroić zaangażowanie sektora prywatnego we współpracę na rzecz rozwoju do zasad skuteczności i zasad z Kampali i jednocześnie zwiększyć przejrzystość oraz poprawić monitorowanie, ocenę i rozliczalność BIZ i globalnych łańcuchów wartości oraz poszanowanie praw człowieka i zasad należytej staranności;
44. wzywa instytucje i organy europejskie, aby stworzyły jasne, ustrukturyzowane, przejrzyste i rozliczalne ramy regulujące partnerstwa i sojusze z sektorem prywatnym w krajach rozwijających się, oraz podkreśla, że równocześnie ze zwiększaniem roli sektora prywatnego należy budować potencjał instytucjonalny;
45. podkreśla, że wszystkie podmioty, w tym sektor prywatny, muszą wnieść wkład w realizację programu skuteczności poprzez aktywne zaangażowanie, planowanie i wdrażanie, wzajemną rozliczalność i przejrzystość, monitorowanie i ocenę; podkreśla, że darczyńcy powinni działać z większą przewidywalnością i szybkością, gdy współpracują z tymi podmiotami w charakterze partnerów wykonawczych i partnerów świadczących podstawowe usługi, aby rzeczywiście docierać do najsłabszych grup społecznych;
46. apeluje do Komisji i państw członkowskich o dopilnowanie, aby podmioty sektora prywatnego zaangażowane w partnerstwa na rzecz rozwoju przestrzegały podczas całego cyklu życia projektów zasady rozliczalności przedsiębiorstw w zakresie praw człowieka i środowiska naturalnego, zgodnie z oenzetowskim Globalnym porozumieniem w sprawie praw człowieka, Wytocznymi ONZ dotyczącymi biznesu i praw człowieka, podstawowymi normami pracy MOP i Konwencją Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji; ponawia apel o unijne ramy prawne wspierające obowiązek dochowania należytej staranności przez przedsiębiorstwa, aby zagwarantować, że inwestorzy unijni będą działali odpowiedzialnie na szczeblu międzynarodowym i lokalnym oraz przyczyniali się do rozwoju lokalnego w krajach rozwijających się;
47. ponownie stwierdza, że prywatna pomoc rozwojowa musi być zgodna z Wytocznymi ONZ dotyczącymi biznesu i praw człowieka, normami MOP oraz Wytocznymi OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych; podkreśla ponadto, że musi zobowiązać się do dobrego zarządzania, ograniczania ubóstwa i tworzenia bogactwa w drodze zrównoważonych inwestycji, a także do zmniejszania nierówności, wspierania praw człowieka i norm środowiskowych oraz umacniania pozycji gospodarki lokalnej;
48. podkreśla, że aby wyjść poza optykę dawca-biorca oraz wzmocnić odpowiedzialność krajów partnerskich za priorytety rozwojowe w celu osiągnięcia zrównoważonego rozwoju, ramy strategii rozwoju UE muszą przewidywać konkretne działania sprzyjające zwiększonej mobilizacji dochodów krajowych w krajach partnerskich, takie jak wsparcie walki z korupcją i rozwoju systemów opodatkowania progresywnego oraz przeciwdziałanie unikaniu opodatkowania i uchylaniu się od opodatkowania;
49. z zadowoleniem przyjmuje wykorzystanie przez UE różnych narzędzi finansowania rozwoju w celu eliminacji ubóstwa i osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju; podkreśla potrzebę priorytetowego traktowania przez darczyńców finansowania w formie dotacji, szczególnie krajów najsłabiej rozwiniętych, w sytuacji, gdy już przed wybuchem pandemii COVID-19 kraje biedniejsze wydawały więcej pieniędzy na obsługę zadłużenia niż na usługi zdrowotne;
50. zauważa, że Komisja przewiduje coraz bardziej znaczącą rolę mechanizmów łączenia gwarancji w polityce rozwoju UE, kosztem innych rodzajów pomocy; podkreśla, że choć nastąpił szybki wzrost finansowania łączonego, niewiele wskazuje na jego wpływ na rozwój, ponieważ obecnie jego większa część trafia do krajów o średnich dochodach, a tylko

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

niewielka część do krajów najslabiej rozwiniętych; podkreśla krytyczną opinię Europejskiego Trybunału Obrachunkowego na temat zarządzania Europejskim Funduszem na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR) i skuteczności jego wdrażania przez Komisję; w związku z tym wzywa UE i jej państwa członkowskie do przyjęcia ostrożnego podejścia do finansowania łączonego oraz do zadbania o to, aby wszystkie środki finansowe uruchamiane w drodze łączenia były zgodne z zasadami skuteczności rozwoju;

51. zachęca UE, aby kontynuowała działania wspierające kraje partnerskie w dążeniu do stworzenia inteligentnych, ukierunkowanych i elastycznych polityk, które mogą pomóc w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju w najbardziej skutecznym sposobie; przypomina w tym kontekście o kluczowej roli badań i rozwoju w pobudzaniu innowacji i przedsiębiorczości, pozytywnie wpływających na wszystkie sektory gospodarki lokalnej; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie, aby zacieśniły współpracę w zakresie badań naukowych i rozwoju oraz zwiększyły inwestycje w strategiczne lokalne zdolności produkcyjne, szczególnie związane z ochroną zdrowia, w tym w dziedzinie najnowszych produktów biofarmaceutycznych, w celu zwiększenia niezależności od globalnych łańcuchów dostaw;

52. podkreśla ważną rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego, jeśli chodzi o określanie potrzeb i niesienie bezpośredniej pomocy rozwojowej osobom ubogim, znajdującym się w trudnej sytuacji i należącym do słabszych grup społecznych; apeluje jednak o lepszą koordynację pomocy rozdzielanej między organizacje pozarządowe i innych darczyńców, aby zapewnić przewidywalność pomocy i uniknąć rozdrobnienia pomocy i nakładania się działań oraz by nie było krajów pomijanych przy rozdziale pomocy;

53. wzywa Komisję, aby ponownie oceniła, czy obowiązki administracyjne związane z dostępem do finansowania unijnego są proporcjonalne; ubolewa w tym kontekście, że dotacje unijne stają się coraz bardziej nieadekwatne i nieatrakcyjne dla organizacji pozarządowych ze względu na wymogi dotyczące ograniczenia kosztów wsparcia oraz rosnące obciążenia administracyjne i kontrolne;

54. wzywa Komisję do ustanowienia sieci wiarygodnych partnerów pozarządowych, takich jak lokalne organizacje społeczeństwa obywatelskiego, kościoły, organizacje wyznaniowe i wyspecjalizowane agencje państw członkowskich, i współpracy z nimi w realizacji projektów na mniejszą skalę;

55. potwierdza, że w przypadku kluczowych projektów lokalnych i krajowych inwestycje o różnej skali w lokalną i krajową infrastrukturę stanowią najskuteczniejszy sposób udzielania pomocy mającej stymulować i przyspieszać rozwój gospodarczy i społeczny całego społeczeństwa;

56. podkreśla, że należy powiązać środki redukcji długu z dodatkową mobilizacją oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA); apeluje o objęcie wielostronnego i komercyjnego długu inicjatywą grupy G-20 dotyczącą zawieszenia płatności za obsługę zadłużenia (DSSI); podkreśla potrzebę zadbania o udział wszystkich wierzycieli, w tym Banku Światowego i innych wielostronnych banków rozwoju, a także wierzycieli prywatnych, w DSSI i wszelkich dalszych ofertach redukcji długu; postuluje utworzenie wielostronnego mechanizmu odzyskiwania wierzytelności, by sprostać zarówno skutkom kryzysu związanego z COVID-19, jak i zapotrzebowaniu na finansowanie określonego w Agendzie 2030;

57. zwraca uwagę na szczególnie ważną rolę programów szkoleniowych dla personelu miejscowego i przedstawicieli podmiotów terenowych w zapewnieniu ciągłości projektów wspieranych przez UE w krajach partnerskich, a tym samym zwiększaniu odpowiedzialności i rozliczalności;

58. podkreśla kluczową rolę ODA w realizacji programu na rzecz skuteczności rozwoju; podkreśla, że ODA jest elastyczniejsza, łatwiej przewidywalna i rozliczalna niż inne środki mogące wspierać rozwój; ostrzega przed rozmywaniem kryteriów ODA w celu pokrywania kosztów innych niż koszty bezpośrednio związane ze wspieraniem zrównoważonego rozwoju w krajach rozwijających się;

59. powtarza apel, by Rada i państwa członkowskie określiły jasny harmonogram realizacji celu polegającego na zwiększeniu budżetu ODA do 0,7 % DNB, obejmującego międzynarodowe zobowiązanie do wydatkowania 0,15–0,2 % DNB na budżet ODA dla krajów najslabiej rozwiniętych, oraz by Komisja przedstawiła konkretny plan działania określający, w jaki sposób dodatkowe zasoby będą wykorzystywane na realizację celów zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że skuteczność pomocy nie zastępuje odpowiedniej wielkości pomocy oraz że ogromne znaczenie ma utrzymanie lub przekroczenie docelowego poziomu środków na ODA w wysokości 0,7%; przypomina, że budżet UE powinien w znacznym stopniu przyczynić się do ogólnego zwiększenia unijnej ODA;

60. ponownie wyraża poparcie dla uwzględnienia w ISWMR następujących celów: 20 % na włączenie społeczne i rozwój społeczny oraz co najmniej 85 % projektów finansowanych w ramach ODA, których głównym lub istotnym celem jest równość płci oraz prawa i wzmocnienie pozycji kobiet i dziewcząt, zgodnie z definicją Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD;

Czwartek, 25 listopada 2020 r.

61. apeluje o większą spójność polityki na rzecz rozwoju, która ma zapewnić, by żadna polityka UE lub państw członkowskich nie miała negatywnego wpływu na kraje rozwijające się ani nie miała sprzecznych ze sobą celów;
  62. uważa, że europejska pomoc rozwojowa i inwestycje publiczne powinny promować wspólne priorytety i cele polityczne, obejmujące eliminację ubóstwa, działania w dziedzinie klimatu i ochrony środowiska, politykę gospodarczą i handlową oraz zarządzanie migracją, a także powinny być w pełni zgodne z zasadami podstawowych praw, demokracji i dobrych rządów;
  63. podkreśla, że warunkowanie przydziału pomocy humanitarnej i pomocy nadzwyczajnej współpracą z UE w kwestiach migracji lub bezpieczeństwa jest nie do pogodzenia z uzgodnionymi zasadami skuteczności rozwoju;
  64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich OECD, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu, Europejskiemu Bankowi Odbudowy i Rozwoju, Grupie Banku Światowego, Unii Afrykańskiej, współprzewodniczącym globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, Programowi Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju, Departamentowi Spraw Gospodarczych i Społecznych ONZ, OECD oraz Unii Międzyparlamentarnej.
-